

Je komt over als een spontane Vrolijke Frans, klopt dat beeld?

Van de repetities word ik altijd vrolijk, ik ben echt blij dat wij weer met elkaar kunnen zingen. Ook van mijn kleinzoon Danley, op wie ik 1 dag per week pas, word ik heel blij. Als ik als vrijwilliger bij de Wensambulance zie hoe mensen intens gelukkig worden van nog een laatste keer een ultieme wens in vervulling zien gaan, dan word ik daar ook gelukkig van. Afgelopen zondag was in Wedde de Team Wens Marathon. Samen met Ina Boonstra heb ik de kwart-marathon gewandeld. Die vriendschap is overigens door Blend ontstaan!

Natuurlijk zijn er ook dingen waar ik minder vrolijk van word. Dat ik er niet bij kon zijn bij het optreden in 2019 in De Bonte Wever bijvoorbeeld. Ik lag toen met griep en 40° koorts in bed. Ik zou, in verband met pensionering per 1 januari 2020, op 2^e Kerstdag mijn laatste werkdag op de Spoedeisende Hulp (SEH) in het Wilhelmina Ziekenhuis (WZA) hebben en toen was ik ziek. De collega's hadden van alles georganiseerd, maar helaas. In februari was mijn afscheid en toen kwam corona... : ik zat thuis, had geen werk meer en kon nergens meer naar toe. Dat was wel heel erg balen. Mijn dochter Nicole en haar baby ben ik wel blijven zien, maar mijn zoon Jeroen en zijn vriendin Sofie heb ik een half jaar niet gezien.

Mijn man Edwin overleed 11 jaar geleden en ik vind het soms nog moeilijk om alleen te zijn; 's zomers meer dan 's winters. Een terrasje pakken of uit eten gaan doe je niet zo gauw in je eentje. Gelukkig heb ik goede vriendinnen met wie ik veel leuke dingen doe.

Wat was je beroep?

Ik heb 45 jaar als verpleegkundige gewerkt. In het Rode Kruis Ziekenhuis in Den Haag ben ik begonnen. Daar werkte ik op de SEH en voor de ANWB Alarmcentrale bij het terughalen van patiënten met het vliegtuig of de ambu. In 1990 zou Edwin voor de Shell naar Afrika moeten, maar daar hadden we geen zin in. Toen kwam hij met het bericht dat we naar Assen zouden gaan. Ik vroeg hem toen: "Waar ligt dat?" Het eerste jaar in Assen was echt wennen: van Den Haag naar Assen is een grote stap, ik had 5 maanden geen werk en mijn vader was alleen in Den Haag.

Maar gaandeweg leerde ik hier meer mensen kennen en de mentaliteit van de Drenten waarderen. De eerste 2 jaar in Assen werkte ik op de ambu, daarna 25 jaar op de SEH bij het WZA.

Waar krijg je energie van?

Van zingen, volleybalwedstrijden, mijn kleinzoon, kinderen en vrienden. Ik beleef er plezier aan als ik mensen een fijne tijd kan geven. Naast de Wensambulance doe ik ook vrijwilligerswerk bij de Medische Dienst op de TT-baan en ik oktober a.s. ga ik bij het hospice een paar dagdelen per week als gastvrouw aan de slag. Palliatieve zorg is nieuw voor mij en het wordt een uitdaging om daar niet met 'verpleegsters-ogen' naar de omgang met gasten en hun familie te kijken.

Welke verleiding kun je niet weerstaan?

Chips! Een zak chips gaat er geheid aan. Toen ik 50 werd en toen ik afscheid nam, kreeg ik van mijn collega's met heeeel veeel zakken chips.

Wat is je beste keus geweest?

In de zorg werken, dat zit echt in me.

Wat wil je over 5 jaar in ieder geval gezien of gedaan hebben?

Ik wil meer verre reizen maken. Ed hield niet van reizen, dat kwam er toen dus niet van. Ik heb een lijstje met landen waar ik naar toe wil. Naar Lapland ben ik in februari 2020 al geweest. Via activiteitsclub Go Out had ik laten weten dat ik graag eens naar Lapland wilde. Dat kon toen georganiseerd worden. Om met de medereizigers kennis te maken heb ik ze toen alle 15 bij mij thuis uitgenodigd. Heel gezellig, iedereen had wat te eten meegenomen.

Wat zijn je beste en je slechtste eigenschap?

(+) Ik ben enthousiast en eerlijk. (-) Soms kan ik wat kattig uit de hoek komen; vooral als ik wat moe ben, ben ik wat sneller geïrriteerd.

Wat is het mooiste dat iemand ooit over je heeft gezegd?

Mijn dochter zei: "Mam, ik ben zo blij dat jij m'n moeder bent en dat je er voor mij en mijn zoon bent." Dat emotioneert mij.

Wie zou je graag als volgende geïnterviewd zien?

Margreet Pieffers.